

רע"פ 8637/14 - וואליד עבאסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8637/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: וואליד עבאסי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 4.12.2014, בעפ"ג 5720-10-14, שניתן על-ידי כב' השופטים ר' יעקובי; ר' וינוגרד; ו-א' דראל

בשם המבקש: עו"ד וסים דכוור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, (כב' השופטים ר' יעקובי; ר' וינוגרד; ו-א' דראל), בעפ"ג 5720-10-14, מיום 4.12.2014, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי), בת"פ 32182-03-14, מיום 8.9.2014.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, לריצוי בפועל, שהושת עליו.

בהחלטתי מיום 17.12.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע המאסר עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום האוחז בשני אישומים. במסגרת האישום הראשון, נטען כי ביום 27.2.2014, בשעה 11:45, או בסמוך לכך, התפרץ המבקש לדירתם של אלי ומרים (להלן: המתלוננים) ברחוב אברהם, בירושלים (להלן: הדירה), לאחר שמצא את מפתח הדירה בסמוך לדלת, ופתח באמצעותו את דלת הכניסה לבית. עוד נטען, כי המבקש נטל מן הדירה, שרשראות, עגילים, צמידים וטבעות. מהאישום השני עולה, כי ביום 3.3.2014, התפרץ המבקש, שוב, לאותה דירה, ונטל מתוכה מגן דוד ומזוזה מזהב. בכתב האישום צוין, כי את שתי העבירות ביצע המבקש בעת שעבד בניקיון בבניין המגורים שבו מצויה הדירה. בהתאם לכך, יוחסו למבקש 2 עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ו-2 עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

4. ביום 5.6.2014, הורשע המבקש לאחר הודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וביום 8.9.2014, נגזר דינו של המבקש. במסגרת הטיעונים לעונש, טענה המשיבה, כי על מתחם הענישה לנוע בין 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ואולם, נוכח נסיבותיו האישיות של המבקש ותסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו, סברה המשיבה כי העונש המתאים מצוי בתחתית מתחם הענישה, אך עם זאת, יש להשית על המבקש שני עונשים במצטבר. הסניגור מצדו הפנה לגילו הצעיר של המבקש, ולהודאתו, וטען, כי בניגוד להמלצת שירות המבחן, יש להימנע מהרשעתו של המבקש. במסגרת גזר הדין, ציין בית משפט השלום בירושלים, כי: "בענייננו, כפי שיפורט להלן במסגרת קביעת מתחם הענישה, סוג העבירה שביצע הנאשם [המבקש] הינו חמור ואינו מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים [...] בנוסף, לא הוצג נזק קונקרטי שיגרם לנאשם [למבקש] כתוצאה מהרשעתו". לפיכך, נקבע כי מתחם הענישה ההולם לכל אחד ממעשי העבירה שביצע המבקש, נע בין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בהמשך, ציין בית משפט השלום את השיקולים לקולה, ובכלל זאת, הסכמת המשיבה כי העונש המתאים למבקש מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה; גילו הצעיר של המבקש; היעדר עבר פלילי; הודאתו באשמה; מעצר הבית הממושך בו שהה המבקש; והחרטה שהביע על מעשיו. בהתאם לכך, הושת על המבקש, בגין שני מעשי העבירה שביצע, עונש כולל של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי 6 ימי מעצרו; ו-8 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים, אחת מן העבירות בהן הורשע.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בירושלים על חומרת עונשו, וביום 4.12.2014, קיבל בית המשפט המחוזי, באופן חלקי, את ערעורו של המבקש על גזר הדין, בציינו כי: "אנו סבורים כי באיזון הכולל היה מקום לתת משקל רב יותר לנסיבות האישיות של המערער [המבקש], לגילו הצעיר, להיעדר עבר פלילי, לחרטה שהביע ולסיכויי השיקום, כפי שעולה מהתסקיר. שיקולים אלה מובילים למסקנה כי יש להקל במידת-מה בעונשו של המערער [המבקש]". בהתאם לכך, העמיד בית המשפט המחוזי את עונש המאסר לריצוי בפועל, שהושת על המבקש, על 12 חודשים, והותיר על כנו את המאסר המותנה שנקבע.

הבקשה לרשות ערעור

6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור שהגיש, חזר המבקש על אותן טענות, אשר הועלו על-ידו בערעור. לטענת המבקש, העונש שהוטל עליו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות. נטען בנוסף, כי בעת גזירת העונש היה מקום לתת משקל רב יותר לסיכויי השיקום בעניינו של המבקש.

דין והכרעה

7. ידועה ומושרשת ההלכה, לפיה רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן בצמצום, והיא מוגבלת למקרים חריגים אשר מעוררים שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או למקרים בהם קיים חשש לעיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 4645/14 פריד נ' הועדה המרחבית לתכנון ובניה "מזרח השרון" (26.11.2014); רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014); רע"פ 7290/14 בוחניק נ' מדינת ישראל (16.11.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובנספחיה, לא מצאתי כי יש בטענותיו של המבקש דבר החורג מעניינו הפרטי, ואף לא מתעורר, במקרה דנן, חשש לעיוות דין כלפי המבקש. בהתאם לכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, כאמור, ודינה להידחות. כמו כן, בקשת רשות הערעור שלפניי מהווה העתק מדויק של הודעת הערעור, כפי שהוגשה לבית המשפט המחוזי, וכפי שצינתי ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013):

"הגשת בקשה לרשות ערעור, המהווה העתק מדויק של הודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת

מאחוריו. בית משפט זה הדגיש בהזדמנויות רבות, כי הליך רשות הערעור לא נועד לשמש כ-'מקצה שיפורים' לפסיקותיהן של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור [...] תכליתו של הליך רשות הערעור היא לפתוח את שעריו של בית משפט זה באותם מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער".

מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

8. עוד אוסיף, כי בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש ממוקדת, רובה ככולה, בחומרת העונש שהוטל עליו. כבר נפסק, בהקשר זה, כי השגה על חומרת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים נדירים בהם העונש אשר הושת על המבקש סוטה סטייה חריגה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (רע"פ 4902/14 צבאן נ' מדינת ישראל (16.7.2014); רע"פ 4892/14 שאקר נ' מדינת ישראל (15.7.2014); רע"פ 792/14 סבאג נ' מדינת ישראל (16.3.2014)).

9. בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה בעניינים כגון דא (רע"פ 7329/14 אדלר נ' מדינת ישראל (4.11.2014); רע"פ 1100/10 רן לב נ' מדינת ישראל (11.2.2010); רע"פ 8186/09 ממן

נ' מדינת ישראל (28.10.2009)). בקביעת עונשו של המבקש נשקלה החומרה היתרה הגלומה, במקרה דנן, בעבירות ההתפרצות והגניבה, בשים לב, לעובדה כי המבקש ביצע פעמיים את אותן עבירות, כלפי אותם המתלוננים. לצד זאת, בית המשפט המחוזי לא התעלם משיקולי השיקום בעניינו של המבקש, מגילו הצעיר, ומעברו הפלילי הנקי. בנסיבות אלה, לטעמי, העונש שהושת על המבקש בבית המשפט המחוזי, הינו הולם ומאוזן.

10. נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת, והחלטתי מיום 17.12.2014, במסגרתה הוריתי על עיכוב ביצוע העונש, מתבטלת. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר שהושת עליו, ביום 10.2.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשע"ה (13.1.2015).

ש ו פ ט